

אז מה אם

בקשה
פומבית
למחילה

מאת אורי אבנרי

ב יום הכיפורים היינו אמורים להתוודות על כל חטאינו. אשמנו, בגדנו גזלנו וגו'. אולם יש חטא אחד שאינו נכלל ברשימה. והוא חמור יותר מכל האחרים. אפשר לטלוח לבוגד, לגולן, לדובר-דופי. אך לאדם אחד לא ייסלח — זה האשם בחטא הנורא מכולם: **ה א ר ם ש צ ר ק**.

יכול פוליטיקאי לשכוח את עשרת הדיברות, וזה קורה לו לעיתים תכופות. אך לעולם לא ישכח הפוליטיקאי האמיתי את הדיבר ה-11. שאינו רשום בספר-הספרים: **ד א ת צ ר ק**.

והנה, מאז קמפ-דייוויד, אנחנו נמצאים במצב-ביש זה. אף אם ננסה להכחיש, לא נצליח. אשמתנו ברורה מדי, גלויה מדי: כל מה שאמרנו במשך 11 השנים האחרונות — גרוע מזה, במשך כל 30 שנות קיום המדינה — הנה הוא מתאמת.

זה נורא. מי ישנא אותנו עד כה, ישנא אותנו מעתה שבעתיים. ואנחנו — חסרי-אוי נים מול שינאה זו.

יכול אדם לחזור בתשובה אחרי שהואשם כעוכר-ישראל, כבוגד, כתבוסתן, כיהודי-שונא-עצמו, כאנטי-ציוני, אך איך יחזור בתשובה כאשר נתפס בקלקלתו כמי ש צ ר ק?

איך טעם בהתחמקות. קלוננו התגלה ברבים והוא גלוי לעיני כל.

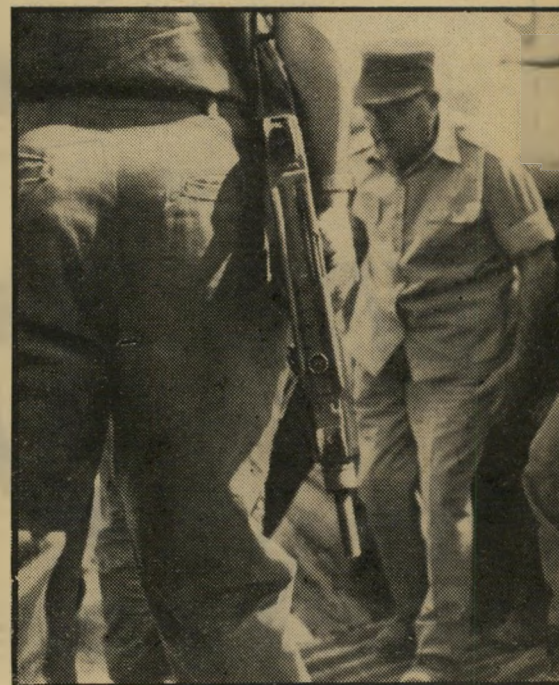
יכאשר אדם מתחיל להתוודות — מוטב שהוודוי יהיה מלא ומפורט. נשתדל, על כן, לפרט להלן את עיקר הדברים שאמרנו במרוצת השנים, בניגוד גמור לדעת המיסטר, המיסד ורוב הציבור, ושנתגלו עתה כסכונים. אם יהיה הוודוי שלם והחרטה מלאה, אולי נזכה ברחמי הבריות. אולי אף יסלחו לנו המנהיגים שטעו לכל אורך הדרך, שכל נבואותיהם נתבדו וכל תחזיותיהם נשתבשו, ולא נותרה אבן על אבן מכל בניין-המחשבה שבנו במשך שלושים שנה.

מכיוון שאיפה שולטים עתה בקואליציה וכאור פוזיציה — כנאה לפוליטיקאים הטועים תמיד — אנו מבקשים מהם סליחה ומחילה, בהנישנו את הרשימה הכאה של חטאינו.

הנה עיקר הדברים שאמרנו:

1. אכפזר להשיג שלום עם הערבים

כ ה אחד ידע כי זהו שקר גס. אף ערבי אחד אינו רוצה בשלום עימנו, ולא ירצה בכך מחר או בעוד מאה שנה. כי כל הערבים זוממים להשמידנו. יעדס

אשכול בסיני: הזמן כועל לטובתנו

הלאומי העליון והבלתי-משנתנה הוא לזרוק אותנו לא תוך הים.

ד"ר עזריאל קרליבך המנוח, מיסד מעריב ועורכו, פיתח תיאוריה זו במאמר מזהיר, שבו הוכיח כי המיצוזה להשמיד את היהודים טבועה בעצם מהותה של תורת מוחמד. שהיא דת רצחנית ופראית. ואיך יקום העולם הערבי, בעל התחושה הדתית העמוקה, נגד האיסלאם? איך יקום אייפעס מנהיג ערבי, מוסלמי אדוק, ויתכחש למיצוזה עליונה זו של דתו?

מומחה דגול אחר, הפרופסור יהושפט הרכבי, הוכיח לא פעם — ולא מאה פעמים — כי העולם הערבי הוא אנטי-שמי ללא-תקנה, ואין הדבר ניתן לשינוי. בעזרת ציטוטים מ-182 ספרים ערביים, שאותם למד בעל-פה, הוכיח הפרופסור המכובד, מי שהיה ראש אמ"ן של צה"ל, שאדולף היטלר היה מתון בהשוואה לאנטי-שמיות הערבית העיקבית, הקיצונית, הבלתי מתפשרת.

משה דיין, האדם שביטא את רוח המדינה במשך דור שלם יותר מכל אדם אחר, אמר זאת ב"אני מאמין" הגדול שלו, הנאום שנשא ביום הולדתו ה-41 על קיברו הרענן של רועי רותנברג, בשנת 1956:

"אל נא נטיח היום אשמות אל הרוצחים. מה לנו כי נטען על שינאתם אלינו?... למול עיניהם אנו הופכים לנו לנחלה את האדמה והכפרים בהם ישבו הם ואבוי תיהם."

ביוזמותינו. אמרנו שניתן לערוך שלום, כשם שעורכים מילהמה — עליידי גיבוש יעדים לאומיים, עיצוב דוקי טרינה להשגתם, הקמת הכוחות הדרושים וקביעת איס טראטיה וטאקטיקה.

הצבענו עשרות פעמים על הזדמנויות שניתן היה לנצלן, ושכולן הותמצו במתכוון. ב-1949 הצענו לנהל משא-ומתן עם הנציגים הפלסטיניים, שהגיעו לשיחות עם ועדת-הפיוס בלונדון. ב-1953 הצענו לתמוך בהתקיי ממות הפלסטינית נגד המלך חוסיין, תוך כריתת ברית ישראלית-פלסטינית. ב-1954 הצענו לתמוך בדרישת מצריים לפינוי כוחות-הכיבוש הבריטיים מאיזור העלת סואץ. מאותה שנה והלאה הצענו לתמוך במילחמת-השיחרור האלג'ירית, כדי לרכוש את לבו של העם הערבי הגדול הזה בעת צרתו. ב-1956 הצענו להקים "מטכ"ל לבן" לתיכנון ולביצוע מערכות-שלום. ביום החמישי של מילחמת השתי-הימים הצענו לפנות אל העם הפלסטיני בקריאה להקים מדינה משלו, לצד ישראל, ותוך שיתוף-פעולה הדוק עימה. וכן הלאה וכן הלאה.

בכל השנים האלה אמרנו כי מצריים היא המדינה העיקרית המעוניינת בשלום. גילינו שגמאל עבד-אל-נאצר הזמין אליו, למחרת המהפכה המצרית, ידיו ישראל, כדי לבדוק את האפשרות להשיג שלום מצריי-ישראלי (מישרד-החוץ הישראלי מנע את הנסיעה). גילינו כי עבד-אל-נאצר ביקש כמה פעמים לזמן פגישות סודיות

גולדה בקבלת-יפנים: לעולם לא נחזור לגבולות ה-4 ביוני

עם שליחים ישראלים בכירים, וגם עם שרי-החוץ משה שרת, ושכל היוזמות המצריות האלה סוכלו עליידי ממשלת-ישראל. באביב 1970 הבאנו לידיעת לוי אשכול ופינחס ספיר הקלטה סודית, שהושמעה באוזני שבה הביע גמאל עבד-אל-נאצר את נכונותו להגיע מייד לשלום רשמי עם ישראל, ואף פירט את תנאיו (הסבירים) לכך. מאז אוגוסט 1970 קבענו כי אנוור-אלי-סאדאת הולך באותו כיוון, ומוכן לשלום.

כל הדברים האלה — ומאות כמוהם — רשומים במאות-אלפי מילים על גבי עמודי העולם הזה, השמורים בגינזכים.

וכל ההסברים, ההטפות והגילויים שלנו נתקלו, במשך שלושים שנים, בקיר אטום של לעג, שינאה והתנגדות. רק מיעוט קטן מאד האמין, עודה, תמך. הוא כלל את רוב קוראי העולם הזה.

לא היה זה הברל של "הערכה". פלוני סבור כך, אלמוני סבור כך. לזכותה הזה היו תוצאות היסטוריות. כי לכל "הערכה" היו מסקנות מעשיות. כל "הערכה" שימשה הנחייה לפעולות ולמחדלים.

ההערכה שאמרה כי הערבים לא ישלימו עימנו לעולם, וכי לא יקום השלום בדורנו, הו

"...דור התנחלות אנו, ובלו כובע-הפלדה ולוע-התותח לא נוכל לטעת עץ ולבנות בית. אל גירתע מלראות את המשטמה המלבה וממלאת את חיי מאות אלפים ערבים, היושבים סביבנו. אל נסב את עינינו, פן תחלש ידנו.

"זו גזירת דורנו, זו ברירת חיינו — להיות נכונים וחמושים, חזקים ונוקשים — או כי תישמט החרב מאגרופנו, ויכרתו חיינו."

כאותו נאום, שקראו מן הכתב, אמר דיין את אשר עם ליבו וראשו — אולי בפעם היחידה בחייו, **זאת היתה דעתם של דויד בן-גוריון, שג נודדה מאיר, שג מנחם בגין, שג כל המימסד על ענפיו ושלוחותיו.**

כמובן, הם דיברו — ועוד איך! — על "השלום המיוחל", שבוא יבוא באחד הימים. אך תמיד היה ברור כי זה לא יקרה בימינו. שזהו חזון לאחרי-הימים, ושהגשמתו אינה תלויה בשום מעשה או מחדל מצידנו, וכנגד זה: דעתם של עוכרי-ישראל, הווייה-הזיות, התבוסתנים והנאיביים — דעתנו.

אמרנו שניתן להשיג את השלום עם העולם הערבי, בכל עת. אמרנו שהדבר תלוי במידה רבה בנו, במעשינו,